

Quan se'n vagi

Un relat de: [DJG](#)

L'altre dia vaig anar a casa la meva àvia. Estava mirant les telenovel·les que posen al canal Energy. Estava distreta. Vaig haver-la de cridar varis cops perquè em sentís, fes cara de sorpresa i em deixés anar la típica i tòpica frase que em deia sempre que l'anava a veure: "Ja quasi no et conec, feia molt que no venies".

Li vaig fer dos petons i vam entrar dins. Vam començar a parlar de com ens anava tot a les dues. De seguida em va començar a explicar històries repetides que ja m'havia escoltat centenars de vegades. Però, jo, somreia i assentia com si allò que m'expliqués fos nou per mi. Així anava sempre. Preferia veure-la concentrada, divertida, posada en la conversa mentre m'explicava les seves petites batalletes que no pas dir-li: "Aix, àvia, això ja m'ho has explicat moltes vegades" i veure-la callar tot pensant què més podria explicar-me. Mai ho he fet i mai ho faré.

Després d'una estona parlant, la vaig mirar somrient i li vaig demanar que em toqués una mica el piano. A ella li agradava molt. N'havia après ja de gran tot i que ara ja no recordava gaires peces i em tocava sempre les mateixes de sempre. M'agradaven. No em pregunteu per què però m'agradava escoltar sempre les mateixes cançons. Obria la tapa del seu piano Kemble, s'assentava bé al tamboret, col·locava suaument els dits sobre les tecles i esperava dos o tres segons abans de començar. Jo m'asseia rere seu, en una butaca prop de la finestra. Començava a tocar i em venia nostàlgia. Tancava els ulls i sense controlar-ho m'entraven ganes de plorar.

Sempre em passava. Somreia i la mirava, d'esquenes, amb el cabell més blanc del que ella voldria acceptar, una camisa de quadres i el davantal lligat a la cintura, un davantal que va començar a dur des que ens cuidava a mi i als meus germans i que encara ara es posava per estar per casa. Mentre veia aquella imatge que tan agradable se'm feia no podia evitar pensar: què faré quan se'n vagi? M'imaginava aquell menjador buit, sense música, sense el seu agradable somriure i m'entraven tots els mals. Aquell era el meu lloc de relax, allà res dolent podria passar. M'evadia, em feia sentir tranquil·la. Tard o d'hora aquella música pararia de sonar, ho sabia del cert, sabia que tard o d'hora ningú més em tocaria aquelles peces tan familiars. Aquell pensament sempre m'acompanya i em fa entrar no sé què al cos que no m'agrada gens. Va acabar de tocar. Vaig obrir els ulls i es va girar tot apujant-se les ulleres amb el dit índex. "Què?" em preguntava entre somriures per saber si m'havia agradat aquell cop. Jo li somreia i li deia "molt bé". Llavors, ella, tancava la tapa del piano i apagava aquella vella làmpara i el menjador quedava en la penumbra tot fent una subtil al·legoria a què passaria quan ella se n'anés.